

Seria *Plantația Belle Meade* * 2

*In gratiile
ei*

Traducere de Narcisa Țiulete

TAMERA ALEXANDER

„Căci Tu ești un adăpost pentru mine,
un turn tare împotriva vrăjmașului.”

Psalmul 61:3

Prefață

În secolul al XIX-lea, Tennessee a dominat industria curselor de cai pur sânge din Statele Unite, Plantația Belle Meade din Nashville fiind cea mai importantă fermă de cai din țară. Numele Secretariat vă sună familiar? Dar Sunday Silence sau Seattle Slew? Acești campioni pur sânge și mulți asemenea lor își au soriginea pe această proprietate, locul de desfășurare a romanelor mele inspirate de Plantația Belle Meade.

De cum am intrat pentru prima oară în incinta Belle Meade și am aflat despre familia Harding, „unchiul” Bob Green și alții care au trăit și au muncit la Belle Meade în secolul al XIX-lea, am știut că vreau să scriu narațiuni din care să facă parte atât ei, cât și minunata proprietate și această perioadă crucială din istoria națiunii americane.

Deși personajele acestui roman sunt oameni care au trăit cu adevărat pe vremea aceea și evenimentele istorice descrise sunt reale, personalitățile și acțiunile lor debordante, așa cum sunt redată în roman, sunt produsul imaginației mele.

Vă mulțumesc pentru timpul acordat cărții mele. Este o investiție serioasă pe care o prețuiesc și nu o tratez niciodată ușor.

Binecuvântări din Belle Meade,
Tamera

Capitolul 1

Nashville, Tennessee

4 mai 1869

— Ușor, fetițo, îi șopti Maggie uitându-se în jos la hățurile de piele întinse perfect. Zumzetul spectatorilor din vale se întetea în adierea răcoroasă a dimineții, iar ea se aplecă să își bată ușor pur sângele pe gât.

— Stai, încercă ea să o convingă în ciuda emoției ce plutea în aer. Începem curând... Dar, chiar în timp ce rostea cuvintele, propria-i inimă începu să-i bată nebunește.

Burbon Belle bătea praful cu copita, iar Maggie simțea cum iapa abia se mai putea abține ...

Se auzi focul de armă. Caii din circuit țâșniră din locurile marcate, la fel ca Burbon Belle, iar euforia puse stăpânire pe întreaga ființă a lui Maggie.

Belle galopa ca o săgeată, iar Maggie își apropie capul de al ei, îmbiind astfel iapa să cedeze fiecărui instinct dictat de mușchii săi superbi de cal de curse. *Să gonească.*

Copitele lui Belle mâncau pământul neted ce se întindea înainte, iar Maggie își închipuia că asta simțise și Willie când alergase cu Belle pe aceeași pistă. Numai că băiatul era pe jumătate cât Maggie și zbura cu Belle ca gândul și ca vântul, așa cum se aștepta să se întâmple și la cursa care urma din nou săptămâna aceasta.

O cursă de doi kilometri, nici două minute. Dar bubuitura din inima lui Maggie o anunță că ajunseseră la binecunoscuta curbă a cursei, în timp ce iapa devora în galop distanța din fața lor.

Aruncându-se cu trupul înainte, așa cum îl învățase și pe Willie, Maggie simțea vântul plesnindu-i agrafele din păr și prețuia fiecare secundă din libertatea pe care numai o astfel de cursă o oferea. Și, chiar dacă știa că pacea aceasta era doar temporară, o savura din plin.

Belle năvălea ca un potop pe pista dinainte, iar Maggie o zorea spre linia de sosire ce se putea deja vedea clar. În clipa aceea, un ropot de ovații țâșni din mulțime, iar Maggie văzu pursângele trecând ca fulgerul linia de sosire de sub ele. Belle trăgea puternic în continuare reducându-și viteza doar când Maggie strânse ușor din hățuri.

Fără suflare, Maggie opri, lăsând dulceața înțepătoare a ierbii de pe câmp să îi umple plămâni. Se aplecă s-o mângâie pe Belle pe cap.

— Foarte bine, fetișo. Maggie trase din nou în piept o binemeritată gură de aer. Din cauza mea nu ai putut să gonești cu viteza fulgerului.

Belle necheza de parc-ar fi fost de-acord, iar Maggie zâmbi.

Câștigurile din cursa care urma (*dacă* Willie și Belle ar fi câștigat, ceea ce avea să se întâmple, Maggie era convinsă) nu erau nici pe departe de-ajuns să acopere taxele pe care le datorau pentru Linden Downs, dar spera să fie suficiente ca să îl potolească pe funcționarul de la Biroul de Impozite și Împroprietări. Din nou.

Belle câștigase ultimele cinci curse. Luând în calcul câte erau programate pe pista Burns Island ar fi trebuit să constituie o sursă de venit destul de bunicică pentru următoarele câteva luni. Dar Maggie puse ochii, dacă Linden Downs supraviețuia până atunci, pe cursa inaugurală Peyton Stakes care urma în toamnă, cea mai mare din țară, cu cel mai mare câștig din istorie. Cursa urma să se desfășoare aici, în Nashville, la Burns Island.

Iar Burbon Belle, iapa de trei ani pe care o crescuse de când era un mânz, o va câștiga și pe aceea, eliminând orice competiție neprevăzută. Timpii obținuți de ea în cursă stăteau mărturie.

Atunci de ce păreau cele câteva luni până atunci un obstacol de nedepășit? Nu suporta gândul că, după ce rezistaseră atât de mult, ea și tatăl ei ar putea pierde singurul cămin pe care îl cunoscuseră vreodată.

Maggie descălecă, fericită că își poate întinde picioarele și o lăasă pe Belle să se liniștească înainte să pornească spre casă. Însă, odată cu trecerea timpului și a magiei cursei, realitatea situației în care se găseau își ivi colții.

Cum se ajunsese aici? Un sfârșit atât de dur pentru un lucru pe care îl ținuse în frâu cu atâta strădanie. Dar refuza să se lase pradă disperării. Nu cât încă mai respira ...

Și când avea un jocheu gata să ia cursa în piept în câteva zile.

Reușita era a ei. Și cu Belle și cu Linden Downs. Nu avea de ales. Tatăl ei îi fusese adăpost și turn de scăpare atâta amar de vreme; venise vremea să îi întoarcă favoarea.

Maggie își recuperă traista și pușca pe care le lăsase deoparte mai devreme. Vârî traista în buzunarul de la șa și pușca în teaca legată strâns de ea. Cursă și vânătoare în aceeași zi. Îi veni în minte cuvântul *binecuvântată*, deși parcă nu se potrivea celor două ocupații.

Se cățără la loc în șa și o înghionti ușor pe Belle spre casă, însă înțelese rapid că Belle nu avea de gând să meargă la trap și cu atât mai puțin la pas. Pursângele voia să facă ce știa cel mai bine.

Iar Maggie o lăasă cu bucurie.

Îngenunchind pe mal, Cullen McGrath se holba la apele tulburi ale râului din ținutul Cumberland, dar nu vedea decât umbrele din adâncul care îi înghițișe întreaga lume. Nefiind genul de om nesigur pe deciziile luate, îndoiala îl rosese de mult mai multe ori decât era dornic să recunoască, de când pusese piciorul pe pământul acestei țări, cu un an în urmă.

Regretul se dovedise un tovarăș la fel de dur. Dar, de un lucru era sigur...

— Îmi voi ține promisiunea, șopti el în aerul umed al dimineții, cu orice preț. Oare jurămintele rostite cu voce tare pe tărâmul pământesc erau auzite în celălalt? Așa spera. Cel puțin în clipa asta. Bunicul său, care îi vorbise adesea despre astfel de lucruri, așa îi dăduse asigurări.

„Da, Cullen, băiete. Numa' nebunii cred că viața asta e tot. Lumea care vine după asta e mult mai aleasă. Taina viețuirii bune de aicea e s-o trăiești în lumina ăleilalte. Nu uita că ești...”

— Hei! Tu de colo. Calu' tău e gata.

Cullen se strâmbă la frâul pus brusc amintirilor, graiul bunicului îi stăruia încă în minte ca ceața deasupra bărăganului. Când era puști, oamenii îi spuneau că vorbește la fel ca bătrânul, dar nu prețuise comparația decât în ultimii ani.

Se ridică semeț și, întorcându-se, zări mișcare în câmpul de dincolo de râu. Un cal și călărețul lui treceau ca vântul. Ce zic ca vântul, mai mult ca gândul. Dar chiar era...

Miji ochii. Ba nu...

Și totuși, fusta care flutura în urma fetei (sau era femeie, greu de spus de la distanța asta) îl lămurise. Călărea cu o libertate și o pasiune care îi amintea nostalgic de altă viață. Dar călărea bărbătește, cu câte un picior de fiecare parte a calului. Simți cum un zâmbet îi mijește pe chip. Nu mai văzuse așa viteză și grație în galopul unui cal de când Bonnie Scotland brăzdase vântul în...

— Hei! Mă auzi, băiete?

„Băiete?” Zburlindu-se, Cullen întoarse privirea și ținti o namilă de om care aștepta cu frâiele în mână.

Nu era fierarul, proprietarul grajdului care îi acceptase oferta mai devreme, cu destulă reticență, dacă judeca reținerea fierarului de a-i strânge mâna ca însemnând ceva. Dar Cullen și-l amintea și pe el. Era mai mic cu câțiva ani și înfumurat, după privire. Venise la scurtă vreme după ce fierarul căzuse la învoială și așteptase tăcut, urmărind cu privirea de pe margine.

Cullen se apropie de el simțind tensiunea crescândă a individului dinaintea sa. Pe vremuri, i-ar fi tras un pumn în cap doar pentru că se uita la el pieziș, cu atât mai mult pentru un astfel de dispreț. Dar Cullen se îndoia că o lovitură directă l-ar fi pus la pământ pe matahala de om.

Pentru că avea statura și forța pe măsura opozantului, un croșeu reușit ar fi trebuit să-l fi clintit măcar. Și, luând în calcul mânia care clocotise în el în ultimele luni, s-ar fi răcorit de i-ar fi zvârlit scăfârlia nesăbuitului. Cu tot cu rânjetul lui încrezut.

Dar avea nevoie de lucrul după care venise azi aici, deci în loc să se lase pradă vechilor instincte, îl pironi pe om cu ochii. Scoase din buzunar un teanc de bancnote și le numără, cu niște maniere de care se cam dezvărase în lunile de lucru la docurile din portul Brooklyn.

Îi întinse banii.

Omul dădu din cap nemulțumit.

— Calu' face două sute de dolari.

Cullen se uită la el mânios.

— Iar eu îți dau o sută cincizeci, cum m-am înțeleș cu fierarul acum o oră.

Privirea omului se întunecă.

— Dixon s-a răzgândit. Bănuiesc că s-a hotărât că nu vrea să-și vândă calu' doar cu-atât. Cel puțin, nu ție.

Cu coada ochiului Cullen îl văzu pe fierar uitându-se de după ușa și își dădu imediat seama că așa stăteau lucrurile.

Era în Nashville doar de două zile, dar deja se confrunta cu primirea deloc entuziasmată a celor mai mulți locuitori din Sud față de oamenii din patria lui. Și, dacă, printr-un miracol, nu ar fi avut parte de asta, nenumăratele plăcuțe SE CAUTĂ AJUTOR, EXCLUS IRLANDEZI, care atârnav deasupra oricărui magazin pricăjit pe care el îl văzuse până acum, spuneau tot ce era de spus.

Se pare că poveștile cu ospitalitatea despre care i se spusese în Irlanda nu erau întocmai corecte. Dar aici era Lumea Nouă și

Respect pentru oameni și cărți

liberă. Avea tot dreptul să fie aici. Și ajunsese prea departe ca să mai dea înapoi.

Cullen se uită la banii pe care îi ținea în mână, apoi la om.

— Dacă așa stau lucrurile, ar fi mai bine să îi spui lui Dixon că a pierdut vânzarea.

— Nici că-i pasă lui de vânzare!

Cullen se prefăcu surprins.

— Părea că îi pasă când am bătut palma amândoi.

Sforțându-se, își mută privirea de la splendidul animal pe care se străduise să îl găsească prin fermele de cai din Nashville. Un superb specimen din rasa Percheron. Deosebit de orice văzuse până acum. Un armăsar negru, înalt de nouăsprezece laturi de palmă și cu o ascuțime în privire care trăda o minte ageră și o forță suficient de mare ca să susțină un vis. Sau așa spera Cullen.

— Sau poate, continuă Cullen, dorind să încerce marea cu degetul, o strângere de mână nu înseamnă nimic pentru voi, domnii din Sud.

— O, ba înseamnă. Da' nu ne place să fim păcăliți.

— Păcăliți? se miră Cullen râzând tare. Ce cuvânt măreț ca să-l fluturi în vânt, prietene. Mai cu samă că tu o dai la-ntors aici.

— Io nu-s prietenu' tău. Și noi n-avem nicio înțelegere. Nu cu tine. Nu cu ai de teapa ta.

Cullen se zbârli din nou.

— Și de care teapă vorbești?

Un rânjet îi apăru nesăbuitului în colțul gurii.

— După mine, ești cam ca tucii. Numa' că mai alb. Cu ochii după furat și păcălit ca s-apuce tot ce se poate. Da' las' că-i învățăm noi minte. Ca pe tine.

— Ca tucii, zici?

Cullen scoase un oftat și vârî banii la loc sigur în buzunar.

— Deci, după ce că ești ca orbul căruia degeaba îi spui că s-a făcut lumină, mai ești și prost de dai în gropi? Sau crezi că poți să deosebești omul după culoarea șezutului?

Cullen reuși să se ferească de prima lovitură a insului și de săritura într-o parte, speriată, a pursângelui agitat. Dar cea de-a

doua lovitură îl nimeri direct în burtă, lăsându-l fără suflare. Pumnul îi aminti de lovitura fratelui său mai mare, numai că a lui Ethan era de două ori mai strașnică.

Clătinându-se, dar încă pe picioare, Cullen îi băgă un pumn drept în gură, zdruncinându-l pe individ (Ethan ar fi fost mândru) cu sângele șiroi pe barbă-n jos. Insul clipi din ochi amețit nu numai din cauza loviturii, ci și din cauza celui de la care și-o luase.

Pe stradă, trecătorii își potoliseră graba ca să caște gura, printre ei și copiii. O fătucă se zgâia șocată, iar Cullen, cu pumnul încă în vânt, simți deodată că e dezgustat de încăierare. Pricepuse că era momentul oportun să-i pună capăt și poate să le dea o lecție dură acestor capete pătrate cu paie în loc de creier.

Un croșeu de dreapta, nestingherit și fulgerător, așa cum îl învățase Ethan și matahala căzu bufnind la pământ.

Cullen îl urmări pe fierar furișându-se în penumbre.

— Nu am chef de sfadă, Dixon, îi strigă Cullen, relaxându-și mâna, dar vreau neapărat calul. Pe suma cu care am bătut palma. Cuvântul dat rămâne dat. Dacă nici cuvânt nu mai ai, zise mai mult ca pentru sine, nu mai ai nimic.

Trase adânc aer în piept, iar împunsătura din coastă îl anunța că a doua zi dimineața va resimți o durere urâtă. Se mai uită încă o dată înspre grajd.

— Deci, ieși sau vin eu la tine?

Fierarul, un bolovan îndesat de om, ieși în goană mai mare decât te-ai fi așteptat de la un bondoc ca el.

— N-a fost ideea mea, McGrath. T-tu... Bâlbâindu-se, îi aruncă o privire prietenului său care stătea încă lungit pe jos. Tre' să știi.

— Tot ce știu este că am bătut palma. Cullen smulse iar banii din buzunar. Or asta înseamnă că ne-am înțeleș, cum scrie la carte. Ce spui?

Dixon stătea la îndoială. Privirea îi zbură în toate părțile, ba la prietenul lui, ba în josul și în susul străzii. În cele din urmă, înșfăcă banii și îi vârî în buzunarul murdar al șorțului.

— Calu' e al tău. Da' să nu te mai prind pe-aci. Și privirea fierarului căuta dincolo de Cullen. Nu-ți mai vând nimic.

Cullen întoarse privirea peste umăr să vadă ce îi captase omului interesul, dar nu zări nimic. Chiar și spectatorii pasivi se risipiră de pe drum.

— Și la ce nu mi-ai vinde, Dixon? Banii mei sunt la fel de buni ca ai oricăruia.

— Nu banii e problema.

— Atunci, de ce nu vei...

— Fin' că atunci când cumperi un așa cal... Fierarul arată spre cal, frustrarea întrecându-i șovăiala din glas. Înseamnă că vrei să rămâi aici, să-ți cumperi pământ, să-ți faci fermă.

— Și? dădu Cullen din umeri. Ce-i cu asta? E treaba mea și numai a mea.

Umflându-se în pene, Dixon ridică ochii până la înălțimea lui.

— Aci te-nșeli, irlandezule. Acu' ești în Sud, băiete. N-are ce căta treaba ta la noi. Nu la mine, mai ales a celor de teapa ta. Acu' ia calu' și du-te pân' nu mă răzgândesc. Și dacă te întrebă cineva... Dixon se dădu înspre prietenul lui care în sfârșit își venea în fire... n-ai cumpărat calu' de la mine.

Avertismentul omului îi pică greu lui Cullen, dar mai greu îi pică perspectiva lugubră a afacerilor viitoare în acest oraș. Însă, fiindcă învățase importanța sincronizării, fie într-o confruntare fizică, fie în altele, Cullen făcu întocmai cum îi ceruse omul, luă armăsarul de hățuri și porni cu el în jos pe drum. Nevoit să îl înduplece puțin, Cullen adăugă rapid *încăpățânarea* la calitățile admirabile ale animalului.

Se îndreptă spre un magazin de șei pe lângă care trecuse mai devreme. Spera doar ca proprietarul aceuia să fie mai deschis la minte decât alții.

Spera același lucru pentru măcar unul dintre proprietarii de pământ din acest oraș. Deși, până acum, nu avusese nicio astfel de experiență. Fără excepție, toate fermele la care fusese ieri să întrebe despre pământul pe care-l aveau scos la vânzare îi

dăduseră același răspuns: irlandezii nu vor primi informații. Dar el le ceruse oricum. Determinarea nu-i dădea de ales.

Hotărât sau nu, tot cu mâinile goale era, de două ori fiind amenințat chiar cu pușca pentru încălcarea proprietății. Oftă de frustrare.

În buzunarele lui se aflau aceeași bani ca ai lor, dar se pare că nu erau destul de buni. Cel puțin, nu avea nevoie de împrumut. Nicio bancă nu ar fi împrumutat celor de „teapa lui”, cum zicea Dixon. Dar nu conta. Cullen avea destule fonduri să cumpere o proprietate mai mică pe care o văzuse în ziar, numai să-i vândă.

Câteva urmau să fie scoase la licitație în două săptămâni, dar vizita pe care o făcuse la judecătoria ieri îi dăduse răspunsul rapid dacă licitarea lui ar fi fost sau nu acceptată. Nu, trebuia să găsească pe cineva dispus să-i vândă pe loc. Ceea ce, în acest moment, părea aproape imposibil.

Dar, poate va convinge unul dintre proprietarii care urmau să intre în licitație, dacă era suficient de disperat, să primească mai puțin decât prețul de ofertă.

Cullen încetini pașii și-și îndreptă atenția spre zgomotul de ovații din depărtare și spre un alt sunet pe care nu l-ar fi putut confunda niciodată, nici într-o mie de vieți...

Tropăitul ritmic de copite.

De parcă l-ar fi îndrumat o mână nevăzută, privirea sa urmărea cărarea până la câmpul îndepărtat din capătul ei. Văzând afișul înalt de peste șase metri întins la intrare, simți amintirile răscolindu-i măruntaiele și se opri în drumul scaldat de soare. CURSA BURNS ISLAND, scria pe afiș, și un titlu mai micuț dedesubt, ORGANIZAȚIA CAILOR PURSĂNGE DIN NASHVILLE.

Doar lectura cuvintelor îl îndemna să se întoarcă și să fugă cât încă mai putea, în timp ce familiaritatea îl trăgea de mânecă și îl ispitesc să muște momeala și să se apropie. Dar știa el mai bine. Și apoi, deja alesese să fugă. De aceea părăsise Anglia și venise în America. Să o ia de la capăt.

Îl străfulgeră o întrebare care nu era nici nouă, nici prietenoasă, dar căreia tot își dorea să-i afle răspunsul. Era ceea ce se